

убиатъ въ пътьтъ. Нъ Богъ го учуваль, та стигналъ въ столицина та Прѣсна. Владиславъ, като чулъ че дошълъ Владимиръ, задосалъ се много, дѣто го не погубили въ пътьтъ, та пратилъ войници да го убиятъ явно. Войници ти го напли, че се моли въ црѣква, и кога да излѣзе отъ црѣква, убили го на црковни ти врата, (22-й май 1015 год.). Тѣлото му погрѣбли въ съшта та црѣква. И по Божие произволение, за да се покажатъ заслуги ти на блаженный мъченикъ, много болни, които ходили да се молетъ на гробътъ му, намирали исцѣление; а ноштѣ свѣтило надъ гробътъ му, като че горетъ много свѣшти. Владиславъ се уплашилъ отъ това чудо, та далъ изволение да се прѣнесе тѣло то на блаженный Владимира въ негови ти дворове, и билъ положенъ въ црѣквата Св. Богородица. Тамъ лѣжи тѣло то му нетленно и до днешенъ день.

Иванъ-Владиславъ, като убилъ Владимира захваналъ владенина та му. Нъ приателството на Ивана-Владислава съ Византина не било за много. Оште прѣвъзъ есенъ та, на 1015 год., Царъ Василий, като усѣтилъ, че българский царъ го лѣже че му не приателъ, пакъ се вдигналъ възъ България. А зашто пътьтъ му билъ отворенъ за-въ Македонина, той лесно влѣзълъ въ срѣдцето на българската държава. Той изгорилъ и оплѣнилъ околността на Острово и полето между Битола и Охрида, и се навилъ подъ българската столицина. Колкото българе му надали въ рѣцѣтъ, вадилъ имъ очити. Той призелъ Охрида и мислилъ вече съвсѣмъ да оздрави за себе си прѣстолний градъ на царъ Самуила. Въ това врѣме Иванъ-Владиславъ обетѣшалъ Драча, та билъ оставилъ да брани Охридско Иваница войвода, който билъ много добръ и вѣренъ. Иваница истрѣбилъ всичката войска, што билъ оставилъ Василий между Битола и Охрида. Василий се уплашилъ, та тутакси далъ заповѣдъ да се оттегли войската му отъ Охрида, и побѣгналъ въ Солунъ.

Слѣдъ това царъ Василий пакъ ходилъ нѣколко пъти възъ българети (1016, 1017, 1018), нъ българети му надвивали и го отблѣсковали, та се завърналъ въ Цариградъ.

Между това Иванъ-Владиславъ умрѣлъ. Слѣдъ него останали само жена му и дѣца та му, та България останала безъ владалець. Само двама български войводи, Иваница и Николица, се мъчили да продължаватъ войната за да отбранетъ България; нъ това било вече частно опитване; народътъ ги неподържалъ. Най-сетнѣ царъ Василий отишълъ възъ българети съ